Epistola lui Pseudo-Barnaba

Epistola lui Barnaba, atribuită unui tovarăș al Sfântului Apostol Pavel, a fost scrisă aparent de un autor necunoscut care a trăit în timpul domniei timpurii a lui Hadrian în Alexandria [Vezi: Barnard L.W.Datarea Epistolei lui Barnaba — un document al creștinismului egiptean timpuriu. — The Journal of Egyptian Archaeology, vol. 44, 1958, pp. 101-107; comparați cu:Doctorul Vielhauer.[Geschichte der urchristlichen Literatur. B. — N. — Y., W. de Gruyter, 1975, pp. 610—612.] Epistola este conținută în Codex Sinaiticus, unde este plasată după Apocalipsa Sfântului Apostol Ioan.

- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21

Capitolul 1

Știind că abundați în virtuți mari și frumoase ale lui Dumnezeu, mă bucur nespus de sufletele voastre binecuvântate și glorioase - *mă bucur* că ați primit har atât de adânc înrădăcinat în voi. De aceea, *eu însumi* sunt foarte mângâiat, așteptând eliberarea mea, căci văd cu adevărat că Duhul a fost revărsat asupra voastră din izvorul frumos al divinului: sunt convins de aceasta și știu perfect că, de când mă ocup de voi, am dobândit multe binecuvântări pe calea mântuirii Domnului.

Din acest motiv, cred, vă iubesc, fraților, mai mult decât sufletul meu, căci aceasta este măreția credinței și dragostea și nădejdea acelei vieți. Și întrucât am încercat *de obicei* să împărtășesc cu voi ceea ce eu însumi am primit, și în această slujire adusă vouă, atât de înzestrați duhovnicește, găsesc și o răsplată pentru mine însumi, mă grăbesc să vă scriu câteva *cuvinte* , pentru ca voi, împreună cu credința, să aveți cunoaștere desăvârșită.

Există trei instituții divine: așteptarea vieții, începutul ei și împlinirea ei. Căci Domnul, prin profeți, ne-a prevestit cele ce s-au împlinit acum și, în același timp, ne-a arătat începutul viitorului. Așadar, după voia Lui, trebuie să ne apropiem cu mai mult râvnă și mai mult de altarul Lui. Și eu, nu ca un învățător, ci ca unul egal cu voi, vă voi explica puțin, din care bucuria voastră va crește mult.

Capitolul 2

Întrucât acestea sunt zile potrivnice, iar vrăjmașul are putere asupra acestui veac, trebuie să examinăm cu atenție hotărârile Domnului. Ajutoarele credinței noastre sunt frica *de Dumnezeu* și răbdarea, iar susținătorii noștri sunt mărinimia și stăpânirea de sine. Împreună cu aceste *virtuți* , atunci când sunt curate înaintea Domnului, înțelepciunea și cunoașterea intră într-o unire plină de bucurie.

Dumnezeu ne-a descoperit prin toți profeții că El nu are nevoie de arderile noastre arse, nici de jertfele și ofrandele noastre. „Ce rost am eu de mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul? Sunt sătul de arderile arse de berbeci și de grăsimea mieilor; nu-Mi place sângele țapilor și al berbecilor. *Este o urâciune* să veniți să vă înfățișați înaintea Mea; căci cine a cerut așa ceva de la voi? Încetați să mai călcați în curtea Mea! Dacă-Mi aduceți făină fină, este degeaba; tămâia este o urâciune pentru Mine. Nu pot suporta lunile voastre noi și zilele voastre înalte; posturile voastre, zilele voastre de odihnă și sărbătorile voastre le urăște sufletul Meu.” (Isaia 1:11-14)

Așadar, Domnul a desființat acest lucru, pentru ca noua lege a Domnului nostru Iisus Hristos, fără jugul necesității, să reprezinte o jertfă strict umană. Domnul le mai spune: „Oare le-am poruncit părinților voștri, când au ieșit din țara Egiptului, să-Mi aducă arderi de tot și jertfe? Dar iată ce le-am poruncit, zicând (Ieremia 7:22-23): Niciunul din voi să nu aibă răutate împotriva aproapelui său și să nu iubească jurământul strâmb” (Zaharia 8:17).

Așadar, fiindcă nu suntem fără motiv, trebuie să înțelegem bunăvoința Tatălui nostru, căci El, voind să ne caute pe noi, cei care rătăcim ca *iudeii* , ne spune cum să ne apropiem de El. Ne spune: „Jertfele lui Dumnezeu sunt o inimă zdrobită și El nu disprețuiește o *inimă* smerită” (Psalmul 50:19).

De aceea, fraților, trebuie să examinăm cu mai multă credință ce privește mântuirea noastră, pentru ca vrăjmașul să nu se apropie niciodată de noi și să ne îndepărteze de viața noastră.

Capitolul 3

Referitor la rânduielile Vechiului Testament, Domnul le vorbește și ele: „De ce postiți pentru Mine, ca să vi se audă glasul astăzi cu strigăte? N-am ales un astfel de post, zice Domnul, ca omul să-și strice sufletul fără motiv. Chiar dacă vă plecați gâtul ca un cerc, dacă vă îmbrăcați cu sac și dacă vă acoperiți cu cenușă, postul nu este plăcut Mie” (Isaia 58:4-5).

„Dar nouă ne spune: «Când postiți, rupeți orice legământ al nelegiuirii și sfâșiați orice învățătură nedreaptă; nimiciți legăturile tocmirii silite, lăsați pe cei asupriți să plece liberi și lepădați orice precauție rea. Împarte-ți pâinea cu cei flămândi și adu în casa ta pe cei săraci și fără adăpost; când vezi pe cei goi, îmbracă-i și nu disprețui pe frații tăi. Atunci se va descoperi lumina ta de dimineață și hainele tale vor străluci curând; dreptatea *ta* va merge înaintea ta și slava lui Dumnezeu te va ascunde. Atunci vei striga, și Dumnezeu te va auzi; și pe când vei vorbi încă, El va zice: «Iată-Mă, dacă vei lepăda legământul și planul răului și cuvântul cârtirii și dacă vei da pâine celor flămândi din inima ta»” (Isaia 58:6-10).

În aceasta, fraților, se descoperă grija și mila lui Dumnezeu, căci El a hotărât ca oamenii pe care i-a găsit pentru Preaiubitul Său să creadă în simplitate și ne-a învățat deja pe toți să nu ne întoarcem, asemenea prozeliților, la legea iudaică.

Capitolul 4

Așadar, trebuie să examinăm cu atenție subiectul prezent și să stabilim ce poate servi la mântuirea noastră. Să fugim de orice faptă nedreaptă și să urâm rătăcirea timpului prezent, pentru ca în viitor să fim iubiți de Dumnezeu. Să nu

dăm sufletului nostru un loc unde să se poată alătura celor răi și păcătoși, ca să nu devină asemenea lor.

Căci ultima ispită, așa cum scrie și vorbește Daniel, este aproape: Domnul a scurtat vremurile și zilele, pentru ca Preaiubitul Său să grăbească venirea Sa la moștenirea Sa. Profetul vorbește astfel: „zece împărății vor domni pe pământ și după aceea se va ridica un împărat mic, care va răsturna deodată trei împărați" (Daniel 7:24). Același lucru trebuie înțeles și despre împărății. Daniel vorbește și el despre același lucru: „Am văzut o a patra fiară, rea, puternică și mai mânioasă decât toate celelalte fiare ale mării; și zece coarne au apărut pe ea și dintre ele a ieșit un corn scurt și a scos trei coarne din coarnele mari" (7:8). Trebuie să înțelegem acest lucru.

Și iarăși, ca frate al vostru, care iubește pe fiecare mai mult decât sufletul său, vă rog să fiți atenți la voi înșivă și să nu fiți ca cei care își înmulțesc păcatele și spun: legământul evreilor este și nu este al nostru. *Este doar* al nostru, pentru că au pierdut pentru totdeauna ceea ce a primit Moise. Căci Scriptura spune: „Moise era pe munte și a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți și a primit legământul Domnului, table de piatră scrise de mâna lui Dumnezeu (Exod 31:18). Dar ei, întorcându-se la idoli, l-au pierdut. Căci Domnul zice lui Moise: «Moise, coboară-te repede, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, a călcat legea»" (Exod 32:7). Și Moise a aruncat tablele de piatră din mâinile sale: astfel a fost rupt legământul lor, pentru ca dragostea lui Isus să fie întipărită în inimile voastre și să vă puneți nădejdea în credința în El.

De aceea, să luăm aminte la zilele de pe urmă. Căci tot timpul vieții și credinței noastre nu ne va aduce niciun folos, dacă nu urâm nedreptatea și ispitele viitoare, precum spune Fiul lui Dumnezeu: „să ne împotrivim oricărei nedreptăți și s-o urâm". Așadar, priviți cu atenție la faptele căii răului.

Nu trebuie să te desparți de ceilalți, ca și cum ai fi îndreptățit; ci adunați-vă la un loc și întrebați ce este potrivit și de folos tuturor celor iubiți în comun. Căci Scriptura zice: „Vai de cei înțelepți în sinea lor și pricepuți în ochii lor." (Isaia 5:21) Să devenim spirituali, să fim un templu desăvârșit al lui Dumnezeu; cât depinde de noi, să medităm la frica de Dumnezeu și să ne străduim să păzim poruncile Domnului [ca să găsim bucurie în îndreptățirile Lui].

Domnul judecă lumea fără părtinire. Fiecare va primi *răsplata* după faptele sale. Dacă a fost bun, bunătatea lui va merge înaintea lui; dacă a fost rău, plata nelegiuirii îl va urma (Romani 2:5-8). Luați seama ca nu cumva noi, care am fost deja chemați, să ne lăsăm pradă odihnei și somnului în păcatele noastre, ca nu cumva potrivnicul, ridicându-se împotriva noastră, să ne supună puterii sale și să ne lipsiască de Împărăția Domnului. Luați aminte și la aceasta: că ați văzut

atâtea semne și lucruri minunate în poporul iudeu, și Domnul astfel i-a părăsit. Să fim deci atenți ca nu cumva, după cum este scris: „Mulți au fost chemați, iar puțini au fost aleși” (Matei 22:14).

Capitolul 5

Din acest motiv, Domnul Și-a dat trupul spre moarte, ca noi să primim iertarea păcatelor și să fim sfințiți, și anume prin stropirea sângelui Lui. Despre El, una este scrisă pentru poporul iudeu și alta pentru noi.

Despre noi, Scriptura spune așa: „El a fost străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre; prin sângele Lui suntem vindecați. Ca un miel a fost dus la junghiere și ca un miel înaintea celor ce-l tund, n-a deschis gura Lui” (Isaia 53:5-7). Așadar, trebuie să-I mulțumim foarte mult lui Dumnezeu că ne-a prevestit ceea ce s-a întâmplat acum și, prin aceasta, ne-a făcut înțelepți și nu ne-a lăsat în incertitudine cu privire la viitor.

Iar despre evrei El spune: „Nu în zadar se întind mrejele păsărilor” (Prov. 1:17). Spune aceasta pentru că omul care are calea adevărului - cunoașterea, dar nu se abate de la calea întunecată, va pieri pe neprihănire. Și mai departe, Domnul a vrut să sufere pentru sufletul nostru, deși El este Domnul întregului univers, căruia *Tatăl* i -a spus înainte de facerea veacului: „Să facem om după chipul și asemănarea Noastră” (Gen. 1:26).

În ce fel, așadar, a fost supus El suferințelor din partea oamenilor, urmăriți. Profeții, care primiseră darul de la El, prevestiseră deja despre El. Și întrucât, pentru a desființa moartea și a arăta învierea din morți, trebuia să se arate în trup, a suferit aceasta pentru a împlini făgăduința dată părinților și, pregătindu-Și un popor nou, pentru a arăta în timpul vieții Sale pământești că, înviind morții, îi va judeca. Mai mult, El Însuși a propovăduit, învățând poporul Israel și făcând minuni și semne atât de mari și și-a arătat dragostea Sa deosebită pentru ei.

Dar când Și-a ales propriii apostoli să predice Evanghelia, oameni extrem de păcătoși, pentru a arăta că nu a venit să cheme la pocăință pe cei drepți, ci pe cei păcătoși (Matei 9:13), atunci S-a descoperit ca Fiu al lui Dumnezeu. Și dacă nu ar fi venit în trup, cum ar putea oamenii să rămână în viață, privind la El, când nici măcar cei care privesc spre soare, care într-o zi va fi nimicit, lucrarea mâinilor Lui, nu pot privi direct la razele lui?

De aceea, Fiul lui Dumnezeu a venit în trup pentru a ispăși pe deplin păcatele celor care i-au prigonit pe profeții Săi până la moarte. Din acest motiv El a suferit. Căci Dumnezeu spune că „rana trupului Lui *este* de la ei” (Isaia 53:8); și [într-un alt profet]: „Când voi lovi pe păstor, atunci oile turmei vor fi risipite”

(Zaharia 13:6). El Însuși a vrut să sufere într-un anumit fel; întrucât trebuia să sufere pe lemn. Căci cei care au proorocit despre El au zis: „Cruță-mi viața de sabie” (Psalmul 22:21), „piunează-mi carnea” (Psalmul 119:120), pentru că oștirile celor răi s-au ridicat împotriva mea” (Psalmul 22:17). Se mai spune: „Iată, Mi-am dat spatele la biciuire și obrajii la lovitură, dar Mi-am făcut fața ca o piatră tare” (Isaia 50:6-7).

Capitolul 6

După ce El Și-a îndeplinit porunca, ce vom zice? „Cine se va certa cu Mine? Să Mi se împotrivească! Sau cine se va judeca? Să se apropie de Robul Domnului! Vai de voi! Căci toți vă veți învechi ca o haină și vă va mânca molia” (Isaia 50:8-9). Și iarăși profetul spune: „Ca o piatră tare pusă ca să fie dărâmată (Isaia 8:14), iată, voi pune ca temelie a Sionului o piatră scumpă, aleasă, o piatră de temelie, de onoare!” Și ce vom zice în continuare? „Cine se încrede în El va trăi veșnic” (Isaia 28:16). Este oare nădejdea noastră așezată pe o stâncă? Nu, ci profetul vorbește așa despre trupul Domnului, pentru că Domnul Și-a înzestrat trupul cu tărie. Căci El zice: „Și M-a pus ca o piatră tare” (Isaia 50:7). Profetul mai spune: „Piatra pe care au disprețuit-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului”; și mai departe: „Aceasta este ziua cea mare și minunată pe care a făcut-o Domnul” (Psalmul 118:22). - Îți scriu doar ca să înțelegi - eu sunt drojdia iubirii tale.

Dar ce altceva spune profetul? „Ceasta celor răi mă împresoară, mă înconjoară ca albinele într-un fagure de miere; aruncă sorți pentru hainele mele” (Psalmul 22:17-19; Ps. 118:12). Așadar, din moment ce El urma să se arate și să sufere în trup, suferința Lui a fost prezentată. Astfel, profetul îi vorbește lui Israel: „Vai de sufletele lor! Căci au urzit un plan rău împotriva lor, zicând: «Să legăm pe cel drept, căci ne este o povară»” (Isaia 3:9; Înțelepciunea 2:12).

Și Moise le-a zis: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Intrați în țara bună, pe care a jurat Domnul lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov că o veți da în stăpânire, o țară în care curge lapte și miere»” (Exod 33:1; Lev 20:24). Învățați ce spune cunoașterea: „Încredeți-vă în Isus, care vi se va arăta în trup *ca om* ”. Căci țara care suferă înseamnă omul, pentru că Adam a fost făcut din substanța pământului (Geneza 2:7).

Ce mai înseamnă „țara bună în care curge lapte și miere”? Binecuvântat este Domnul nostru, care ne-a dat înțelepciune și cunoașterea tainelor Sale! Căci profetul spune: „Cine poate înțelege pilda Domnului, afară de cel înțelept și iscusit și iubește pe Domnul său?” (Isaia 40:18; Sirah 1:10). Întrucât Domnul ne-a înnoit prin iertarea păcatelor, El ne-a dat un chip nou, astfel încât să avem un suflet de copil, ca recreat spiritual. Căci ni se aplică cuvintele Scripturii pe care *Tatăl* le spune Fiului: „Să facem om după chipul și asemănarea Noastră și

să stăpânească peste fiarele pământului, peste păsările cerului și peste peștii mării” (Geneza 1:26). Și văzând omul, frumoasa Sa creație, Domnul a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul” (1:28). Aceasta este la început, spusă despre noi Fiului. În continuare vă voi arăta cum a săvârșit El a doua creație în noi la sfârșitul timpurilor. Domnul spune: „Iată, voi face pe cei de pe urmă ca pe cei dintâi” (Matei 19:30; 20:1-16). În acest sens, profetul a predicat: „Intrați în țara în care curge lapte și miere și stăpâniți-o”.

Așadar, suntem recreați, așa cum spune Domnul din nou într-un alt profet: „Iată, zice El, voi lua de la ei”, adică de la cei pe care Duhul Domnului i-a văzut dinainte, „inimile de piatră și voi pune în ele inimi de carne” (Ezechiel 11:19; 36:26), căci El trebuia să Se arate în trup și să locuiască în noi, întrucât, frații mei, locașul inimii noastre este un templu sfânt pentru Domnul. Din nou, Domnul spune: „În ce loc Mă voi arăta Domnului Dumnezeului meu și voi fi slăvit?” (Ps. 42:3). Și mai departe: „Îți voi mărturisi în biserică, în mijlocul fraților mei și Îți voi cânta laude în mijlocul adunării sfinților” (Ps. 22:23). Așadar, suntem cei pe care Dumnezeu i-a adus în țara cea bună.

Dar ce este laptele și mierea? Așa *cum* viața unui copil este susținută mai întâi de miere și apoi de lapte, tot așa și noi, fiind înviorați de credința în făgăduința și cuvântul *lui Dumnezeu,* vom trăi și vom stăpâni peste pământ. La început *li s-a spus oamenilor* că vor crește și vor stăpâni peste *fiare, păsări și pești* . Cine poate atunci să aibă stăpânire peste fiare, pești sau păsările cerului? Și trebuie să înțelegem că a stăpâni înseamnă putere, atunci când cineva dispune și poruncește. Deși această stăpânire nu este acum; totuși, ne este promisă: când va fi? Când noi înșine vom fi atât de perfecți încât vom deveni moștenitori ai legământului Domnului.

Capitolul 7

Vedeți deci, copii ai bucuriei, că bunul Dumnezeu ne-a descoperit toate mai dinainte, ca să știm cui să mulțumim și cui să slăvim pentru toate. Dacă Fiul lui Dumnezeu, Domnul care trebuie să judece viii și morții, a suferit pentru ca rana Lui să ne dea viață, atunci să credem că Fiul lui Dumnezeu nu putea suferi decât pentru noi. Când a fost răstignit, I s-a dat să bea oțet și fiere.

Ascultați cum au prezis preoții poporului evreu acest lucru. În lege este scrisă porunca: „Cine nu postește în ziua postului va fi nimicit de moarte” (Lev. 23:29) - așa a poruncit Domnul, pentru că El Însuși a trebuit să ofere vasul Duhului Său pentru păcatele noastre, pentru ca prototipul care era în Isaac, când a fost pus pe altar, să se împlinească. Ce spune Dumnezeu în profet? „Și să mănânce țapul care se jertfește în ziua postului pentru toate păcatele” - observați cu atenție - „și numai preoții, toți, să mănânce măruntaiele nespălate cu oțet.” De

ce? - „Pentru Mine, a zis Domnul, când Îmi voi oferi într-o zi trupul pentru păcatele noului popor, voi veți da să bea fiere și oțet: de aceea voi singuri veți mânca, în timp ce poporul va posti și va boci, acoperit cu sac și cenușă.”

Și pentru a arăta că El trebuie să sufere pentru ei, ascultați de porunca pe care a dat-o. „Luați doi țapi buni și de o asemenea mărime și jertfiți-i; preotul să ia unul dintre ei ca jertfă de tot” (Lev. 16:7-9). Și ce vor face cu celălalt? „Celălalt”, se spune, „va fi blestemat”. Observați cum este revelat aici tipul lui Isus. „Scuipați pe el toți, loviți-l și puneți-i lână stacojie pe cap și să fie izgonit în pustie.” După ce acest act este îndeplinit, purtătorul duce țapul în pustie, ia lâna stacojie de la el și o așază pe un tufiș numit trandafir, ale cărui lăstari suntem obișnuiți să le mâncăm atunci când îl găsim pe câmp și care este singurul dintre tufișuri care aduce roade dulci.

Și de ce, să țineți cont, este pus un țap pe altar, iar celălalt este blestemat și de ce este încoronat cel blestemat? Pentru că evreii Îl vor vedea în ziua aceea purtând o haină lungă și stacojie în jurul corpului Său și vor spune: „Nu este acesta Acela pe care odinioară L-am disprețuit, L-am străpuns, L-am batjocorit și L-am răstignit? Cu adevărat, Acesta este Cel care atunci S-a numit Fiul lui Dumnezeu.” În mod similar, de ce trebuie ca țapii să fie identici, buni și egali? Așa că evreii, văzându-L atunci venind, vor fi uimiți de asemănarea țapului. Iată un tip al lui Isus, care urma să sufere.

De ce altfel pun lâna printre spini? - Acesta este un prototip al lui Isus, dat Bisericii: cine vrea să îndepărteze lâna stacojie trebuie să sufere mult din cauza spinilor cumpliți și să o ia în stăpânire cu durere. Isus mai spune: „cei ce voiesc să Mă vadă și să primească Împărăția Mea trebuie să Mă dobândească prin necazuri și suferințe” (Luca 16:16; Faptele Apostolilor 14:22).

Capitolul 8

Și ce prototip, credeți, este faptul că lui Israel i s-a poruncit „ca bărbații cu păcate grave să sacrifice o junincă (o junincă) și, după ce o junghie, să o ardă, pentru ca apoi tinerii să adune cenușa și să o pună în vase, să lege lână stacojie și isop de o prăjină de lemn și să stropească astfel poporul, fiecare persoană în parte, pentru ca să fie curățiți de păcate?” (Numeri 19:2-9).

Vedeți cât de simplu ne vorbește Domnul. Vițelul este Isus; oamenii care îl jertfesc sunt păcătoși și care L-au făcut să moară; [nu mai sunt păcătoși după aceea și nu sunt considerați păcătoși]. Tinerii care au stropit sunt evangheliștii, care ne vestesc iertarea păcatelor și curățirea inimii, cărora Domnul le-a dat autoritatea de a predica Evanghelia: sunt doisprezece, pentru a semnifica semințiile lui Israel, dintre care sunt, de asemenea, doisprezece.

De ce fac cei trei tineri stropirea? Pentru a-i arăta pe cei trei patriarhi: Avraam, Isaac și Iacov, deoarece ei sunt mari înaintea lui Dumnezeu. Și de ce a fost pusă lâna pe un toiag de lemn? - Pentru că Împărăția lui Isus este pe lemn și, prin urmare, cei care se încred în El vor trăi veșnic. - De ce lâna și isopul? Pentru că în domnia Lui vor fi zile rele și necurate, în care, *însă* , vom primi mântuirea - așa cum un bolnav trupesc este vindecat prin sucul curățitor al isopului. Toate acestea sunt clare pentru noi, dar întunecate pentru evrei, pentru că nu au ascultat de glasul Domnului.

Capitolul 9

Mai mult, Scriptura vorbește și despre auzul nostru, cum Domnul l-a tăiat împrejur și inima noastră. El spune în profet: „Cu auzul urechii M-au ascultat” (Ps. 18:54). Și iarăși El spune: „Cu auzul vor auzi și vor cunoaște ce am făcut” (Isaia 33:13). De asemenea: „Tăiați-vă împrejur inimile”, zice Domnul (Ieremia 4:4). Și iarăși El spune: „Ascultă, Israele, căci așa vorbește Domnul Dumnezeul tău” (Ieremia 7:2). Și iarăși Duhul Domnului vorbește profetic: „Cine voiește să trăiască veșnic? Să audă cu auzul glasul Fiului Meu” (Ps. 2:12; 33:13). El mai spune: „Ascultați, ceruri, și ia aminte, pământule, căci Domnul a vorbit” (Isaia 1:2,10). Și iarăși: „Ascultați, copii, glasul celui ce strigă în pustie” (Isaia 40:3). Așa ne-a tăiat împrejur Domnul urechile, ca să putem auzi cuvântul Lui și să credem.

Dar tăierea împrejur, în care se încredeau evreii, este desființată. Căci El a poruncit nu tăierea împrejur a trupului, ci ei au călcat porunca Lui; pentru că îngerul cel rău i-a înșelat. Profetul le vorbește: „Așa vorbește Domnul Dumnezeul vostru” - și aici găsesc o poruncă [nouă] - „Să nu semenați printre spini, ci să fiți tăiați împrejur pentru Domnul vostru” (Ieremia 4:3-4). Și ce înseamnă aceasta: „Tăiați împrejur asprimea inimii voastre și nu vă împietriți gâturile” (Ieremia 7:26). Și iarăși: „Iată, Domnul vorbește: Toate neamurile sunt netăiate împrejur, având carnea prepuțului; dar poporul acesta este netăiat împrejur cu inima” (Ieremia 9:26).

Veți spune: poporul evreu este circumcis pentru a pecetlui legământul. Dar fiecare sirian, și arab, și fiecare preot al idolilor este circumcis: și aparțin și ei legământului lui Dumnezeu? Și egiptenii sunt circumcișii! Prin urmare, copii, învățați totul în detaliu. Avraam, care a fost primul care a introdus circumcizia, privind în duh la Iisus, și-a circumcis casa, păstrând în minte sensul misterios al celor trei litere. Scriptura spune: „Avraam a circumcis din casa lui (Gen. 17:27) zece, și opt, și trei sute de bărbați” (Gen. 14:14). Ce cunoaștere i-a fost dată în aceasta? Învățați mai întâi ce sunt zece și opt, apoi ce sunt trei sute. Zece și opt sunt exprimați - zece prin litera utah (I), opt prin litera ita (H), și acesta este începutul numelui Iisus. Și întrucât crucea sub forma literei tav (T) trebuia să

indice harul răscumpărării, se spune: „și trei sute”. Astfel, în două litere este revelat numele Iisus, iar într-o *treime* crucea. El știe aceasta, Cel ce a pus în noi darul neîncetat al învățăturii Sale! Nimeni n-a auzit de la mine un cuvânt mai desăvârșit; dar știu că tu ești vrednic de el.

Capitolul 10

De ce a spus Moise: „Să nu mâncați porc, nici vultur, nici șoim, nici corb, nici vreun pește care n-are solzi” (Deuteronom 14:7-19)? El avea trei gânduri profunde în minte. Domnul Însuși le-a spus evreilor în Deuteronom: „Voi împlini poruncile Mele pentru acest popor” (Deuteronom 4:2). Nu este oare porunca lui Dumnezeu, așadar, să nu mâncăm anumite animale? Desigur; dar Moise a vorbit într-un sens spiritual.

Vorbind astfel despre porc, părea să spună: Nu vă agățați de acei oameni care sunt ca porcii. Căci ei, trăind în plăceri, uită pe Domnul lor și, suferind neajunsuri, Îl cunosc: tot așa și porcul, când mănâncă, nu-și cunoaște stăpânul, iar când suferă de foame, plânge; și după ce a primit mâncare, iarăși tace. — „Nu mâncați”, se spune, „nici vulturul, nici șoimul, nici gaia, nici corbul”; adică nu vă atașați de astfel de oameni care nu știu să se procure de hrană prin muncă și sudoare, ci fură pe nedrept ceea ce este al altora și, umblând, aparent, cu simplitate, construiesc curse pentru alții; așa acele păsări, stând în inacțiune, caută un prilej să devoreze carnea altora și, prin viclenia lor, provoacă distrugere. „Nu mâncați”, se spune, „nici libă, nici polipul, nici sepia.” — Aceasta înseamnă: nu vă asemănați și nu vă atașați de astfel de oameni care sunt veșnic devotați impietății și condamnați la moarte; întrucât acei pești, singurii dintre toți cei condamnați, umblă doar în adâncuri și nu plutesc la suprafață ca ceilalți, ci trăiesc în pământ, sub abis.

„Și iepurele”, se spune, „să nu-l mâncați”. În ce sens? Nu fiți o persoană rușinoasă și nu vă faceți ca ei. Căci în trupul iepurelui are loc în fiecare an o schimbare contrară firii tuturor celorlalte animale. Și nu veți mânca hiena, se spune; aceasta înseamnă: Nu fiți adulter, nici corupător și nu vă faceți ca ei. De ce? Pentru că acest animal își schimbă firea în fiecare an și este uneori mascul, alteori femelă. Moise a respins pe bună dreptate dihorul. Nu vă faceți ca acei oameni necurați, spune el, și nu vă alăturați acelor femei necurate despre care se aud că săvârșesc nelegiuire cu buzele lor. Căci acest animal se abate de la legile generale atunci când zămislește un copil.

Moise, așadar, vorbind despre mâncăruri, a rostit trei porunci cu sens spiritual: dar evreii, mișcați de pofta trupească, le-au acceptat ca și cum ar fi fost vorba despre mâncăruri obișnuite. Dar David a înțeles sensul misterios al celor trei porunci și, în același fel, spune: „Ferice de omul care nu umblă la sfatul celor răi”,

așa cum umblă acei pești în întunericul abisului, „și nu stă pe calea păcătoșilor”, așa cum se pare că se tem de Domnul, dar păcătuiesc ca porcii, „și nu stă pe scaunul ucigașilor”, așa cum stau păsările, pândindu-și prada (Psalmul 1:1). Acum aveți o cunoaștere deplină a acelor porunci.

Dar Moise a mai spus: „Mâncați tot ce are copita despicată și rumegă” (Lev. 11:3). Cine se înțelege *prin fiara care rumegă* ? - Cei care, atunci când primesc mâncare, își cunosc hrănitorul și, când se sătură, se bucură de el. Moise a vorbit frumos, având în minte porunca. - Care? Să se alipi de cei ce se tem de Domnul, care cugetă în inima lor la porunca pe care au primit-o, care vorbesc despre poruncile Domnului și le păzesc, care știu că meditația este un lucru vesel și, ca să spunem așa, mestecă cuvântul Domnului. Și ce indică copitele despicate? Că omul drept umblă în această lume și așteaptă o altă veac sfântă.

Uitați-vă la legile minunate pe care le-a dat Moise. Dar cum pot evreii să înțeleagă sau să cuprindă acest lucru? Noi însă, înțelegând corect poruncile, vorbim așa cum Îi place Domnului. El ne-a circumcis urechile și inimile ca să înțelegem acest lucru.

Capitolul 11

Să examinăm acum dacă Domnul a binevoit să dezvăluie dinainte despre apa *binecuvântată* și cruce.

Despre apă, este scris poporului lui Israel cum nu va primi botezul care aduce iertarea păcatelor, ci va întări pe alții pentru ei înșiși (Marcu 4:4). Astfel, profetul spune: „Uimește-te, cerule, și să se cutremure pământul, pentru că poporul acesta a săvârșit două mari nelegiuiri: M-au părăsit pe Mine, izvorul vieții, și și-au săpat fântâni sparte” (Ieremia 2:12-13). „Este oare muntele Meu cel sfânt, Sinai, o piatră fără apă? Veți fi ca niște păsări tinere care zboară când își distruge cuibul” (Isaia 16:1-2 LXX). Și profetul mai spune: „Eu voi merge înaintea ta și voi netezi munții, voi sfărâma ușile de aramă și voi sfărâma zăvoarele de fier și-ți voi da comori ascunse, comori ascunse și nevăzute, ca să știe că Eu sunt Domnul Dumnezeu” (45:2-3). De asemenea: „El va locui într-o peșteră înaltă, într-o stâncă tare” - și ce să mai spunem despre Fiu - „Apa Lui este sigură; Îl vei vedea ca pe un Împărat în slavă și sufletul tău va învăța frica de Domnul” (33:16-18).

Un alt profet spune: „Cine face aceasta va fi ca un pom sădit lângă izvoare de apă, care își dă rodul la vremea lui și frunzele lui nu se ofilesc; și tot ce face va izbuti. Nu sunt cei răi așa, nici nu sunt așa; ci *vor fi* ca pleava pe care o izgonește vântul de pe fața pământului. De aceea, cei răi nu vor sta în picioare la judecată, nici păcătoșii la sfatul celor drepți. Căci Domnul cunoaște calea celor drepți, dar calea celor răi va pieri” (Psalmul 1:3-6). Observați cum a pus apa și crucea

împreună *în aceste cuvinte* . Acesta este sensul: „Fericiți sunt cei ce, încrezându-se în cruce (pom), s-au pogorât în apă, căci își vor primi răsplata la vremea lor; atunci, zice Dumnezeu, *le* voi răsplăti .” Se spune: „Frunzele nu se vor ofili.” Aceasta înseamnă că fiecare cuvânt care iese din gura ta cu credință și dragoste va sluji la convertire și speranță pentru mulți.

Un alt profet spune: „Țara lui Iacov a fost înălțată mai presus de tot pământul” (Țefania 3:19). Aceste cuvinte semnifică vasul Duhului Domnului, care glorifică. Atunci ce spune *un alt profet* ? „Râul curgea pe partea dreaptă și din el ieșeau pomi frumoși: oricine mănâncă din ei va trăi veșnic” (Ezechiel 47:12). Aceasta înseamnă că ne coborâm în apa plină de păcate și impurități și ieșim din ea cu câștiguri – cu frică în inimă și cu nădejde în Isus în duh. — „Oricine mănâncă din roadele lor va trăi veșnic.” — Adică, oricine ascultă pe predicatori și crede, acela va trăi veșnic.”

Capitolul 12

În mod similar, Domnul arată în mod special spre cruce printr-un alt profet, care spune: „Când se va face aceasta?”, spune Domnul, „când se va pleca copacul și va sta în picioare și când va curge sânge din copac” (3 Ezra 5:5). Iată o altă indicație a crucii și a Celui care urma să fie răstignit pe ea.

Dumnezeu i-a vorbit același lucru lui Moise când Israel a fost lovit de străini (Exod 17:8 și următoarele). Pentru a-i face pe cei loviți să înțeleagă că sunt dați morții pentru păcatele lor, El a vorbit inimii lui Moise, astfel încât acesta să facă o imagine a crucii și a Celui care urma să sufere pe ea, pentru că dacă nu se încredeau în ea, ar fi fost învinși pentru totdeauna. Așadar, Moise și-a așezat armele unul peste altul în mijlocul elevației și, stând deasupra tuturor, și-a întins mâinile, iar atunci Israel a obținut victoria, dar când și-a coborât mâinile, israeliții au fost învinși. De ce s-a întâmplat asta? Pentru ca ei să știe că nu pot fi mântuiți dacă nu se încredeau în cruce.

Într-un alt profet, Dumnezeu spune: „Mi-am întins mâinile toată ziua către un popor neascultător și către cei ce se împotrivesc căii Mele drepte” (Isaia 65:2; Romani 10:21). Și din nou: Moise face o imagine a lui Isus, ca El să fie Cel ce va suferi și El Însuși să dea viață Celui pe care ei credeau că-L vor distruge pe steagul (semnul) *crucii* , în vremea când Israel pierea din cauza șerpilor (Numeri 21:6; Ioan 3:14). Întrucât crima Evei s-a produs prin intermediul unui șarpe (Geneza 3:1), Dumnezeu a permis fiecărui șarpe să-i muște pe israeliți, iar aceștia au murit pentru a-i învăța că erau dați întristării muritoare pentru crima lor. Apoi, Moise, care a dat porunca: „Să nu ai chip cioplit sau lucru turnat ca dumnezei” (Deuteronom 27:15), face el însuși aceasta pentru a arăta imaginea lui Isus. El face un șarpe de bronz, îl pune pe un lemn și cheamă poporul printr-

un vestitor. Israeliții s-au adunat și l-au rugat pe Moise să ofere o jertfă pentru ei și să se roage pentru vindecarea lor. Iar Moise le-a zis: „Ori de câte ori este mușcat cineva dintre voi, să se ducă la șarpele care atârnă pe lemn și să aibă credință că, deși este mort, poate da viață și îndată se va vindeca.” Și așa au făcut. Vedeți slava lui Isus aici, căci toate lucrurile sunt în El și pentru El (Coloseni 1:16).

Mai departe, ce îi spune Moise lui Isus, fiul lui Nun, căruia i-a dat numele de profet (Numeri 13:17) doar pentru ca tot poporul să înțeleagă că Tatăl îi revelează fiului lui Nun totul despre Fiul Său, Isus? După ce i-a dat un astfel de nume, când l-a trimis ca spion în țara *Canaanului* , i-a spus: „Ia în mână o carte și scrie ce zice Domnul: că Fiul lui Dumnezeu va nimici din rădăcini, în zilele de pe urmă, toată casa lui Amalek” (Exod 17:14). Iată-l din nou pe Isus, nu fiul omului, ci Fiul lui Dumnezeu, care a apărut în tip și în trup.

Însă, din moment ce ar putea spune că Hristos este Fiul lui David, atunci, temându-se de aceasta și cunoscând greșeala păcătoșilor, *David însuși spune* : „Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale” (Ps. 110:1; Matei 22:43-45). Și Isaia spune la fel: „Domnul a zis lui Hristos (= Cel uns) Domnul meu (Kuriw în loc de Kurw în LXX), pe care L-am ținut de dreapta Lui, ca neamurile să-L asculte și voi nimici cetățile împăraților” (Isaia 65:1). Vedeți cum David [lat.: profeți] îl numește pe Isus Domn și Fiu al lui Dumnezeu.

Capitolul 13

Dar să vedem dacă acest popor sau primul este moștenitorul și dacă legământul lui Dumnezeu ne privește pe noi sau pe ei? Ascultați ce spune Scriptura despre popor. „Și Isaac s-a rugat pentru Rebeca, nevasta sa, pentru că era stearpă; și după aceea a zămislit. Rebeca s-a dus să întrebe pe Domnul. Și Domnul i-a zis: „Două limbi sunt în pântecele tău și două neamuri în pântecele tău; și un neam va birui pe celălalt și cel mai mare va sluji celui mai mic” (Geneza 25:21-23).

Trebuie să înțelegi cine este Isaac, cine este Rebeca și despre care *națiuni* a declarat Dumnezeu că una va fi mai mare decât cealaltă. Într-o altă profeție, Iacov vorbește și mai clar fiului său Iosif, spunând: „Iată, Domnul nu Ți-a luat fața de la Mine; adu-mi pe fiii tăi, ca să-i binecuvântez.” Iosif i-a adus pe Efraim și pe Manase, dorind ca *Manase* să fie binecuvântat , pentru că el era cel mai mare: și Iosif l-a adus la dreapta tatălui său Iacov. Dar Iacov a prevăzut în spirit imaginea poporului care avea să vină. Și ce spune *Scriptura* ? „Și Iacov și-a schimbat mâinile și și-a pus mâna dreaptă pe capul lui Efraim, al doilea și cel mai mic fiu al lui Iosif, și l-a binecuvântat. Și Iosif a zis lui Iacov: „Pune-ți mâna dreaptă pe capul lui Manase, căci el este întâiul meu născut.” Și Iacov i-a răspuns lui Iosif:

„Știu, fiule, știu; dar cel mai mare va sluji celui mai mic și el va primi și el binecuvântare” (Geneza 48:9-19).

Iată, pe cine Dumnezeu a rânduit să fie primul neam și moștenitor al legământului. Dacă, în plus, *despre acest neam s-a vorbit* în *făgăduința* făcută lui Avraam, atunci cunoașterea noastră este desăvârșită. Ce i-a spus atunci Dumnezeu lui Avraam, când credința i-a fost socotită ca neprihănire? „Iată, te-am pus tatăl neamurilor, al celor ce cred în Domnul” (Gen. 15:6; 17:5; cf. Romani 4:9-10 și 13) - fără circumcizie a prepuțului.

Capitolul 14

Într-adevăr este așa. Dar să ne întrebăm dacă Dumnezeu a dat poporului evreu legământul pe care jurase să-l dea părinților. El a făcut-o, dar ei, din cauza păcatelor lor, erau nevrednici să-l primească. Profetul spune: „Moise a postit pe Muntele Sinai patruzeci de zile și patruzeci de nopți, ca să primească legământul Domnului cu poporul (Exod 24:18). Și într-adevăr a primit de la Domnul cele două table scrise cu degetul mâinii Domnului, în mod spiritual; și după ce le-a primit, le-a dus jos de pe munte ca să le dea poporului. Dar Domnul i-a zis lui Moise: Moise, Moise, coboară-te repede, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, a săvârșit nelegiuire (Exod 32:7). Moise a aflat că au aruncat din nou idolul și a aruncat tablele din mâinile sale; și tablele legământului Domnului s-au rupt.”

Așadar, Moise a primit legământul, dar ei nu erau vrednici de el. Aflați cum am primit noi legământul. Moise l-a primit ca slujitor, dar Domnul Însuși ne-a dat dreptul să fim un popor al moștenirii, suferind pentru noi (Evrei 3:5-6). El S-a arătat pentru ca măsura păcatelor lor să fie împlinită, iar noi, devenind moștenitori prin El, să primim legământul Domnului Isus Hristos, care a fost hotărât în acest scop, ca prin influența Sa să ne elibereze inimile de întunericul devorat de moarte și predate nedreptății rătăcirii și prin cuvântul Său să întemeieze un legământ cu noi.

Căci este scris cum Tatăl, ca să ne mântuiască din întuneric, Îi poruncește să-Și pregătească un popor sfânt, așa spune profetul: „Eu, Domnul Dumnezeul tău, te-am chemat în dreptate; îți voi prinde mâna și te voi întări. Te-am rânduit ca să faci legământ cu neamurile de oameni și ca să fii lumina neamurilor, ca să deschizi ochii orbilor și să scoți din lanțuri cei legați și din temniță pe cei ce stau în întuneric” (Isaia 42:6-7). De aceea, să știi de ce am fost mântuiți. Profetul zice iarăși: „Iată, te-am rânduit ca să fii lumina neamurilor, ca să fii mântuire până la marginile pământului. Așa zice Domnul Dumnezeu, Mântuitorul tău” (Isaia 49:6). Și profetul mai spune: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că *Domnul* M-a uns să vestesc bucuria celor smeriți; M-a trimis să vindec pe cei cu inima

zdrobită, să vestesc prinșilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii, să vestesc anul de îndurare al Domnului și ziua răsplătirii și să mângâi pe toți cei ce plâng” (Isaia 41:1).

Capitolul 15

În plus, despre Sabat este scris și în cele zece cuvinte pe care Domnul i le-a spus lui Moise față în față pe Muntele Sinai: „Să sfințiți Sabatul Domnului cu mâini curate și cu o inimă curată” (Exod 20:8; Deut. 5:12; Ps. 24:3-4). Și în alt loc El spune: „Dacă fiii Mei vor păzi Sabatul, atunci voi turna mila Mea peste ei” (Ieremia 17:24-25). Scriptura menționează, de asemenea, Sabatul la începutul creației: „Și Dumnezeu a făcut în șase zile lucrarea mâinilor Sale și a sfârșit în ziua a șaptea și S-a odihnit în ziua aceea și a sfințit-o” (Geneza 2:2).

Observați, copii, ce înseamnă aceasta: „A isprăvit în șase zile”. Aceasta înseamnă că Domnul va isprăvi totul în șase mii de ani; căci pentru El o zi este ca o mie de ani. El Însuși mărturisește despre aceasta, zicând: „Iată, ziua aceasta va fi ca o mie de ani” (Ps. 90:5; 2 Petru 3:8). Așadar, copii, în șase zile, adică în șase mii de ani, totul se va isprăvi. „Și S-a odihnit în ziua a șaptea”. Aceasta înseamnă că atunci când va veni Fiul Său și va nimici vremea celor răi, va executa judecata asupra celor răi, va schimba soarele, luna și stelele, atunci Se va odihni frumos în ziua a șaptea.

Mai mult, se spune: „Sfințiți-o cu mâini curate și cu o inimă curată”. Așadar, ne-am înșela *dacă* am crede că cineva, neavând o inimă curată în toate, ar putea acum să sfințească ziua aceea pe care Dumnezeu a sfințit-o. Prin urmare, numai atunci cineva va putea să se odihnească bine și să o sfințească, când vom putea să facem dreptate, primind făgăduința, când nu va mai fi nelegiuire și toate lucrurile se vor face noi prin Domnul. Atunci vom putea sfințește ziua aceea, sfințindu-ne mai dinainte.

În cele din urmă, Dumnezeu le spune evreilor: „Nu pot suferi lunile voastre noi și Sabatele voastre” (Isaia 1:13). Vedeți cum spune El: „Aceste Sabate nu-Mi sunt plăcute, ci sunt acelea pe care le-am rânduit și care vor veni când, după ce voi pune capăt la toate, voi face un început al celei de-a opta zile sau al unei alte lumi.” Prin urmare, petrecem a opta zi în bucurie, în care și Isus a înviat din morți și, după ce li S-a arătat credincioșilor, S-a înălțat la cer.

Capitolul 16

În cele din urmă, vă voi povesti despre templu, cum ei, bieții oameni, în amăgirea lor, nu s-au încrezut în Dumnezeu, Creatorul lor, ci în clădire, ca și cum aceasta

ar fi fost cu adevărat casa lui Dumnezeu. Căci ei, aproape ca păgânii, I se închinau în templu.

Dar ascultați cum vorbește Domnul și desființează templul: „Cine a măsurat cerul cu palma sau pământul cu cocoșul palmei sale? N-am măsurat Eu oare?” (Isaia 40:12)? Domnul spune: „Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce casă Îmi veți zidi? Sau ce loc va fi odihna Mea?” (Isaia 66:1)? Să știți că nădejdea lor în templu este zadarnică. Dumnezeu mai spune: „Iată, cei ce au distrus acest templu, aceia îl vor zidi și ei” (Isaia 49:17). Acest lucru se întâmplă acum. Căci, pentru că se luptă neîncetat, templul lor a fost distrus de dușmanii lor, iar acum supușii dușmanilor lor îl vor zidi.

Și faptul că cetatea, împreună cu templul și poporul lui Israel, urma să fie dată în mâinile neamurilor, a fost vestit mai dinainte. Scriptura zice: „Iată ce se va întâmpla în zilele din urmă: Domnul va da spre nimicire turma turmei, păstorul lor și stâlpul lor.” Și s-a întâmplat așa cum a spus Domnul.

Să examinăm acum dacă există deja un templu al lui Dumnezeu. Există acolo unde Domnul Însuși vrea să-l creeze și să-l construiască. Căci este scris: „Și după sfârșitul săptămânii (*creației* sau Dan. 9:27) templul glorios al lui Dumnezeu va fi zidit în Numele Domnului” (Hag. 2:6-9).

Găsesc deci că există un templu. Și cum va fi zidit în numele Domnului, aflați. Înainte să credem în Dumnezeu, locuința inimilor noastre era slabă și predispusă la distrugere, ca un templu zidit de mâini omenești. Căci eram o casă plină de idolatrie, o locuință de demoni, pentru că am făcut ceea ce era împotriva lui Dumnezeu. Templul va fi zidit în numele Domnului, luați aminte, pentru ca templul glorios al Domnului să fie zidit. Și cum este aceasta, ascultați. După ce am primit iertarea păcatelor și nădejdea în numele Domnului, am devenit noi, complet recreați; de aceea, în locuința inimilor noastre, în noi, Dumnezeu locuiește cu adevărat. Cum este aceasta? Cuvântul Său de credință, chemarea Sa de făgăduință, înțelepciunea firilor Sale, preceptele doctrinei, El Însuși profețește în noi și trăiește în noi. El ne-a deschis nouă, robilor morții, ușile templului, adică gura, ne-a dat pocăință și ne-a adus în templul nestricăcios. Cel ce vrea deci să fie mântuit nu privește la om, ci la Cel ce trăiește în el și vorbește în el și se uită că n-a auzit niciodată astfel de cuvinte de pe buzele cuiva care vorbește și nici măcar el însuși n-a dorit să le audă. Iată că se construiește un templu spiritual pentru Domnul!

Capitolul 17

Sufletul meu nădăjduiește că am explicat cât am putut și cât mai simplu și, conform dorinței mele, nu am omis nimic din ceea ce slujește mântuirii voastre și

care se referă doar la subiectele timpului prezent. Dar dacă voi începe să vă scriu despre viitor, nu veți înțelege, pentru că este ascuns. Destul cu toate acestea.

Capitolul 18

Acum să trecem la un alt tip de cunoaștere și învățătură.

Există două căi de învățătură și putere, una de lumină, cealaltă de întuneric. Dar este o mare diferență între aceste două căi (Didahe 1:1). Pe una sunt așezați îngerii purtători de lumină ai lui Dumnezeu, pe cealaltă îngerii lui Satana. Dumnezeu este Domnul din veac și în veac; Satana este stăpânitorul timpului fărădelegii.

Capitolul 19

Calea luminii este următoarea. Oricine vrea să ajungă într-un anumit loc pe această cale trebuie să tindă spre el prin faptele sale.

Așadar, cunoașterea dată nouă pentru a merge pe calea luminii este aceasta: iubește-ți Creatorul, slăvește-te de la Mântuitorul morții. Fii simplu cu inima și bogat în duh. Nu te însoți cu cei ce umblă pe calea morții. Urăște tot ce este neplăcut lui Dumnezeu, urăște toată fățărnicia. Nu părăsi poruncile Domnului.

Nu te înălța pe tine însuți, ci fii smerit. Nu te slăvi. Nu face răul împotriva aproapelui tău. Nu-ți îngâmfa sufletul cu obraji obraznici.

„Să nu curviți, să nu comiteți adulter și să nu stricați copiii. Să nu rostiți cuvântul lui Dumnezeu cu necurăție. Să nu vă uitați la față când trebuie să mustrați pe cineva pentru o cădere. Fiți blânzi și liniștiți. Tremurați de cuvintele pe care le-ați auzit.” (Isaia 66:2) Nu vă aduceți aminte de răul față de fratele vostru.

Nu te îndoi dacă se va împlini sau nu cuvântul lui Dumnezeu. Nu folosi Numele Domnului în deșert. Iubește-ți aproapele mai mult decât sufletul tău. Să nu ucizi copilul (în pântece) și să nu-l ucizi după ce se naște. (Didache 2:1-7)

Nu-ți lua mâna de la fiul tău sau de la fiica ta, ci învață-i frica de Domnul din tinerețea lor. (Psalmul 34:12; Didah 4:9)

Nu pofti ce este al aproapelui tău și nu fi lacom. Nu-ți lipi sufletul de cei mândri, ci te însoțește cu cei drepți și smeriți. Primește ca pe o binecuvântare împrejurările grele care ți se întâmplă. Nu fi cu două limbi, nici în gând, nici în vorbe, căci o

limbă cu două limbi este o cursă a morții. Supuneți-vă Domnului și stăpânilor, ca chipului lui Dumnezeu, cu cinste și frică.

Nu stăpâni cu asprime peste robul tău și peste slujitorii tăi, care se încred în același Domn, ca să nu se pară că nu te temi de Dumnezeu, care este mai presus de amândoi, căci El nu a venit să cheme prin înfățișare, ci prin Acela pe care L-a pregătit Duhul (Didah 4:10).

„Ai părtășie cu aproapele tău în toate lucrurile și nu numești nimic al tău." (Faptele Apostolilor 4:32) „Căci, dacă ești părtaș la bunuri nestricăcioase, nu ești mai mult la cele stricăcioase?" (Luca 16:11-12) „Nu te grăbi cu limba ta, căci gura este cursele morții. Păstrează-ți sufletul curat cât poți. Nu-ți întinde mâinile ca să primești și nu le îndoi când trebuie să dai." (Didahe 4:5-8)

„Iubiți ca lumina ochilor voștri pe toți cei ce vă vestesc Cuvântul Domnului; pomeniți-L zi și noapte. Căutați să vorbiți cu sfinții în fiecare zi; mergeți la ei ca să-i mângâiați și luați aminte să le mântuiți sufletele prin cuvântul vostru." (Didah 4:1-2)

„Dați milostenie cu mâinile voastre, ca să căpătați iertarea păcatelor voastre. Nu ezitați să dați și, când dați, nu murmurați. „Dați oricui vă cere" (Matei 5:42); ci să știți cine este cel bun răsplătitor (Proverbe 19:17; Didahe 4:7).

„Ai grijă de ce ai primit, nici să nu adaugi, nici să nu iei. Urăște-l până la sfârșit pe cel rău. Judecă cu dreptate. Nu dezbina, ci împăcă-i și unește pe cei ce se ceartă." (Didahe 4:3) „Mărturisiți-vă păcatele. Nu vă apropiați de rugăciune cu cuget rea." (Matei 5:23-24; Evrei 10:22) Aceasta este calea luminii!

Capitolul 20

Dar calea întunericului este strâmbă și plină de osândă. Căci acolo este calea morții veșnice și a pedepsei; în ea sunt toate acele lucruri care pierd sufletul oamenilor. Aici sunt idolatria, insolența, aroganța cu propria ei putere, fățărnicia, dubiile, adulterul, crima, extorcarea, mândria, trădarea, înșelăciunea, răutatea, aroganța, otrava, vrăjitoria, lăcomia, lipsa de frică de Dumnezeu. (Didache 5:1)

Iată sunt prigonitori ai celor bine, urători ai adevărului, iubitori *de minciună* , care nu cunosc răsplata pentru dreptate, care nu se lipesc de bine, care nu poartă de grijă văduvei și orfanului cu o judecată dreaptă, care priveghează nu în frica de Dumnezeu, ci în rău, de la care blândețea și răbdarea sunt departe, iubitori de deșertăciune, care urmăresc răsplata, care nu au milă de săraci, care nu trudesc pentru cei obosit, vicleni în clemență, care nu cunosc pe Făcătorul lor, ucigași de copii, care distrug lucrarea lui Dumnezeu în pântece, care se leapădă de săraci,

asupritori ai celor asupriți, apărători ai bogaților, judecători fără de lege ai săracilor, în toate păcătoși. (Didah 5:2)

Capitolul 21

Însă, după ce am învățat poruncile Domnului, așa cum sunt descrise mai sus, este necesar să acționăm conform lor. Căci cel ce le împlinește va fi glorificat în Împărăția lui Dumnezeu; dar cel ce alege pe altul va pieri odată cu faptele sale. Căci aceasta este învierea, căci aceasta este răsplata. Vă rog, nobililor, dacă vreți să primiți sfatul bunei mele dispoziții, să-i țin cu voi pe cei cărora le-ați făcut bine, nu-i părăsiți. Căci este aproape ziua în care toți vor pieri împreună cu cei răi. Domnul este aproape și răsplata Lui. Vă rog iar și iar să fiți buni legislatori pentru voi înșivă; fiți consilieri credincioși pentru voi înșivă; îndepărtați de la voi orice fățărnicie. Și fie ca Dumnezeu, Domnul întregii lumi, să vă dea înțelepciune, cunoștință, pricepere și cunoașterea judecăților Sale cu răbdare. Fiți ucenici ai lui Dumnezeu, dovedind ce cere Domnul de la voi și faceți aceasta, ca să fiți mântuiți în ziua judecății. Și dacă aveți o amintire a binelui, atunci aduceți-vă aminte de mine și reflectați asupra acestor îndrumări ale mele, pentru ca dorința și munca mea să aducă vreun bine. Vă rog și vă cer aceasta în loc de recunoștință: atâta timp cât aveți acest vas frumos, nu lăsați nimic din instrucțiuni, ci aprofundați-le neîncetat și împliniți fiecare poruncă, căci sunt vrednice de ea. Din acest motiv am încercat în mod special să vă scriu, pe cât pot, pentru a vă aduce bucurie. Mântuiți-vă, copii ai iubirii și ai păcii! Domnul slavei și al oricărei îndurări fie cu duhul vostru! Amin.